

Και πάλιν εύρισκοντο μόνοι, απροστά-
τευτοι, μέσα εις την επαναστατημένην
εκεινην πόλιν.

— Πάει! άνέκραξε με λύπην ο Λου-
λού. Δέν θα ξαναϊδω πιά ποτέ τη μαυριά
και το μπαμπά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΟ ΑΣΥΛΟΝ

Διά να ειδοποιηθούν τόν «Γαλιλαϊόν».

— Φίλοι μου, ή θέσις μας είνε φοβερά.
Πολιορκούμεθα εις τό Προξενείον από
τρεις χιλιάδες Μαροκινούς, οι οποίοι επέ-
δραμον από την Χαρούγιαν, φωνάζοντες
«Θάνατος εις τούς ξένους!» Η εξουσία
του Σουλτάνου κατελύθη, ο πασάς έστράφη
εις φυγήν και δέν εμπορούμεν πλέον να
στηριχθώμεν παρά εις τας ιδίας μας δυ-
νάμεις!

Το λογίδριον αυτό εξεφωνήθη την επο-
μένην των σφαγών υπό του προξενικού
πράκτορος κ. Μέρλ
πρός τούς πενήν-
τα Γάλλους, οι ό-
ποιοι είχαν κατα-
φύγη μετά των οικο-
γενειών των εις τό
Προξενείον, και εί-
χον διέλθη εκεί μίαν
νύκτα αγώνιας.

Ο Λουλού και ο
Τζούλης ήκουαν με-
τά των άλλων απε-
γνωσμένοι. Τι θάπε-
γίνοντο τώρα; Πώς
θα επανεύρισκαν τον
κ. και την κ. Ρισαν-
νέλ; Πώς θα έσω-
ζαν καν την ιδίαν
των ζωήν;...

«Αλλ' ο κ. Μέρλ
εξηκολούθησεν:

— «Ένα μόνον
πράγμα μας μένει να

κάμωμεν, με την έλπίδα να σωθώμεν.
Γνωρίζω ότι ο «Γαλιλαϊός», θωρακισμέ-
νον εύδρομον του γαλλικού στόλου του
'Αλγερίου, κατέπλευσεν απόψε εις τόν
όρμον αυτόν. Εάν ήμπορούσαμεν να στεί-
λωμεν κανένα να τον ειδοποιήσῃ, θάπεδί-
βαζεν άμέσως άγήματα προς βοήθειάν μας.
'Εν ανάγκη θά έρριπτε και μερικές κανο-
νιές, που θα ετρόμαζαν τούς επαναστάτας.
Συγχρόνως θάνήγγελλε, διά του ασυρμά-
του, τά συμβαίνοντα εις την λοιπήν μαύραν
του στόλου, και εντός τριών ήμερών θα
είχαμεν εδώ στρατεύματα ίκανά διά να
καταλάβουν την πόλιν και να μας εξα-
σφαλίσουν.

Η πρότασις αυτή ήρκεσε να επανα-
φέρη την έλπίδα εις τας απηλπισμένας ψυ-
χάς των Γάλλων.

— Γρήγορα! άνέκραξε κάποιος. Πρέ-
πει να στείλωμεν άμέσως ένα άνθρωπον
εις τόν κυβερνήτην του «Γαλιλαϊού».

— Βεβαίως, υπέλαθεν ο κ. Μέρλ· αλλά
ξεύρετε, ο άνθρωπος που θα στείλωμεν,
πενήντα τοίς εκατόν κινδυνεύει να σφαγή
πριν φθάση εις τόν λιμένα, και τριάντα
τοίς εκατόν να πνιγη πριν φθάση εις τό
πλοϊον, διότι ο άνεμος πνέει απόγειος.
Ποίος από σάς αναλαμβάνει την επίτιμ-
δυνον αυτήν αποστολήν;

— Έγώ! έγώ! έγώ! απεκρίθησαν
συγχρόνως είκοσι φωναί, μεταξύ των
οποίων διεκρίνοντο ή του Λουλού και ή
του Τζούλη.

Οι άλλοι που προσεφέροντο, ήσαν έρ-
γάται του λιμένος.

Ο κ. Μέρλ έμεινεν δλίγας στιγμάς
σκεπτικός, κυττάζων τόν Λουλού, και
έπειτα ειπέ:

— Φίλοι μου, μεταξύ των γενναίων
Γάλλων που προσφέρουν την ζωή των
διά να σώσουν την ζωή των άλλων, είνε
και ένα παιδί. Ακριβώς διά την νεαράν

«'Ητο χαριτωμένος με αυτήν την στολήν
και αγνώριστος». (Σελ. 322, στ. γ')

του ηλικίας, είμαι
της γνώμης να τό
προτιμήσωμεν. Ένα
παιδί πάντα κινδυ-
νεύει δλιγώτερον να
εγκύση την προσοχήν
των έχθρων μας, και
έχει περισσότερας πι-
θανότητας να περάση
ανάμεσα των απαρα-
τήρητων.

«Όλα τά μάτια
έστράφησαν προς τόν
Λουλού, ο οποίος με
υπερηφάνειαν έλεγε:

— Μάλιστα, μά-
λιστα, έμένα πρέπει
να στείλετε! Είμαι
μικρός, αλλά είμ-
πορώ να κάμω αυτή
τη δουλειά.

Ο Τζούλης προ-
σέθεσε:

— Έννοείται, ότι θα τόν συνοδεύσω
κ' έγώ.

«Αλλ' ο ίατρος Μέρλ είχαν άλλην
ιδέαν.

— «Όχι, ειπών αν θα υπάγη αυτό τό
παιδί, πρέπει να υπάγη μόνον του, μετμη-
φισμένον εις ίθαγενή. Έτσι μόνον υπάρ-
χει έλπίς να επιτύχη.

Ο σπουδαστής επέμενεν, αλλ' ο Λου-
λού τώ ειπέ με σταθερότητα:

— Φθάνει, Τζούλη! Άρκετὰ διεκρί-
θης, άφότου είμεθα εις τό Μαρόκον. Όλα
τά έκαμες έσύ, μόνος σου. Τώρα θέλω
να δείξω, ότι είμαι ίκανός κ' έγώ να κάμω
κάτι τί. Έπειτα, δέν ακούς τί λέγει ο
κύριος; Έχω μεγαλύτεραν πιθανότητα
να επιτύχω μόνος μου, παρά μαζί σου.

— Πραγματικώς, αυτή είνε ή γνώμη
μου, υπέλαθεν ο ίατρος. Ένα παιδί περνά
εύκολα από εκεί όπου ένας μεγάλος δέν
θα ήμπορούσε.

— Πραγματικώς, αυτή είνε ή γνώμη
μου, υπέλαθεν ο ίατρος. Ένα παιδί περνά
εύκολα από εκεί όπου ένας μεγάλος δέν
θα ήμπορούσε.

— Βλέπεις; ειπεν ο Λουλού θριαμ-
δευτικώς.

Ο σπουδαστής, βλέπων ότι δέν τόν
ήθελαν με κανένα τρόπον, δέν επέμεινε
πλέον και, υπό τὰ χειροκροτήματα της
όμηγύρευς, ο μικρός εξελέγη, διά να
φέρη την επιστολήν του προξένου προς τόν
κυβερνήτην του «Γαλιλαϊού».

Έμπιστευτική αποστολή.

Ο υίος του κ. Ρισαννέλ, υπερήφανος και
συγκεκριμένος διά την ευθύνην που άνε-
λάμβανε, έσπευσε να ετοιμασθή.

Τώ έδωσαν προηγουμένως όλας τας
ανάγκαιας οδηγίας.

Ο μικρός θα εξήρχετο από τόν κήπον
του Προξενείου, εις ένα καταφερή δρομί-
σκον, ο οποίος μέχρις ώρας είχε μείνη
έρημος. Η έξοδος του θα είνετο κατά
τό μεσημέρι, όταν, ένεκα του μεγάλου
καύσωνος, και εις ήμέρας ακόμη επανα-
στάσεως, όλοι οι άνθρωποι κοιμούνται υπό
σκιάν. Μετρητισμένως εις όπωροπόλην,
υπήρχεν έλπίς να φθάση μέχρι της παρα-
λιας, χωρίς να συλληθρή.

Θάπέφυγε τόν λιμένα και θα διηυθί-
νετο προς δυσμάς, όπου υπήρχεν, έξω
της πόλεως, μικρός συνοικισμός αλιέων.
Και με τά χρήματα, τά οποία θα τώ έδι-
δαν, θα έπειθε κανένα από τούς αλιείς
αυτούς να τόν οδηγήση με την βάρκαν
του εις τόν «Γαλιλαϊόν».

«'Ητο τό δυσκολώτερον μέρος της έπι-
χειρήσεως, διότι, με την θαλασσοταραχήν
εκεινην, τό μέχρι του πλοίου ταξείδιον
παρουσίαζε μεγάλους κινδύνους. Αλλ' έθα-
σίζοντο εις την δεξιότητα των έντοπίων
θαλασσιών.»

Άσού τώ έδωσαν όλας αυτάς τας οδη-
γίας, έπήσαν τόν μικρόν διά να τόν ένδύ-
σουν. Έν τώ μεταξύ ο κ. Μέρλ συνέτασσε
την επιστολήν, την οποίαν θα ένεπιστεύετο
εις τόν υιόν του κ. Ρισαννέλ.

Τό μεσημέρι, ο Λουλού ένεφανίσθη πά-
λιν μετρητισμένος εις μαροκινόπουλον,
με τά παλμά ρούχα που εύρήθησαν εις τό
Προξενείον και που τά έφορούσεν άλλοτε
ο μικρός υίος του ίθαγενούς άμαξά.

Τού είχαν περάση εις τόν λαιμόν έγα
κοκκάλινο περιδέραιον, άπ' αυτά που συ-
νειθίζουν τά παιδιά του Μαρόκου, τού εί-
χαν φορέση ένα κόκκινον φέσι με λευκόν
κεφαλόδεσμον, και τού είχαν βάλψη τό
πρόσωπον, τά χέρια και τά πόδια με φλού-
δαν καρδιού, διά να έχη τό χρώμα των
ίθαγενών.

«'Ητο χαριτωμένος με αυτήν την στο-
λήν και, τό κυριώτερον, αγνώριστος. Ο
ίδιος ο Τζούλης έδυσκολεύθη νάναγνωρίση
τόν φίλον του.

Μετά τό γεύμα, ο ίατρος Μέρλ ένεγεί-
ρισε δημοσία εις τόν υιόν του κ. Ρισαννέλ
την επιστολήν, τυλιγμένην καλά εις ένα
φύλλον γουταπέρκας, διά να μη βραχθή
τυχόν εις τό ταξείδι με την βάρκαν.

(*Έπειτα συνέχεια)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 319).

«'Ητο μία στιγμή τραγική. Ο Έρβελιν,
ως τρελλός από την χαράν του, εφώναζεν:

— Ο Πλόκ! είνε ο Πλόκ!

Ο Δουβάλ, έλκυσθείς από τόν πυροβο-
λισμόν, είχε εξέλθη, και αυτός εις την
στέγην κ' έπηδούσε την στιγμήν εκείνην
από τόν φωταγωγόν μέσα εις τό δωμά-
τιον.

Υπό τό ασθενές φώς της λάμπας, εις
τό μισοσκότεινον δωμάτιον, άνεγνώρισαν
και οι δύο τόν αρχηγόν της συμμορίας.
Και εφώναζαν τούς αστυφύλακας.

Δεμένος, με τά μάτια κλειστά και
πληγωμένος από τό πιπέρι, ο Πλόκ κατε-
διόσθη και ώδηγήθη εις τό Τμήμα.

Ο έννοικος διηγήθη πώς εξώπηρσεν από

τά δέματα που έρριπτεν ένας άν-
θρωπος, εις τό δωμάτιόν του,
όπου επήδησεν έπειτα και αυτός.
«Ο παρείσακτος, μόλις τόν είδεν
εις τό κρεβάτι του, ώρμησε
να τόν πνίξη.

Ήσαν εκεί τά δέματα των
κλοπιμαίων χρεωγράφων και
χαρτονομισμάτων, λερωμένα από
την καπνιάν.

«Όταν ο Έρβελιν και ο Δου-
βάλ επέστρεψαν, κατά τας πέντε,
εις την Αστυνομίαν, ήσαν
όλους τούς αστυνομικούς περι-
γχαρτες. Τελοςπάντων, ο τρομε-
ρός και φοβερός αυτός Πλόκ
είχε συλληθρή! Οι κκ. Λαρζ
και Κράμπ, τούς οποίους εξώ-
πνισαν άμέσως, προσέτρεξαν διά
να ίδουν και να βεβαιωθούν. Ο
Πλόκ εκάθητο δεμένος εις μίαν
καρέκλαν, εις τό γραφεϊον του
Διευθυντού.

— Ά, κακούργε! εφώναζεν ο κ. Λα-
ρζ. Έστύσαμε αίμα ως να σε πιάσωμε,
αλλά τώρα σ' έχρωμε στα χέρια μας!

Ο Πλόκ δέν απεκρίθη. Ένα μειδίωμα
μόνον, αινιγματώδες, σαρκαστικόν, διέ-
στειλε τά πελιδιά του χείλη.

Ο κ. Διευθυντής έπετούσεν από την
χαράν του. Και στραφείς προς τούς παρόν-
τας ύπαστυνόμους και αστυφύλακας, ειπέ:

— Τελοςπάντων, κύριοι, ή Αστυνο-
μία άναπνέει!

Την στιγμήν εκείνην εισήλθον ο Έρ-
βελιν και ο Δουβάλ.

— Έλα, φίλε μου, να σε συγχαρώ,
ειπεν ο κ. Λαρζ, και να ιδής τόν φοβε-
ρόν σου έχθρόν που αυτήν την φοράν ένι-
κήθη.

Τό πρόσωπον του Πλόκ, γυρισμένον
κατά τό παράθυρον, έρωτίζετο τελειώς.
«Αλλ' άμα τό είδεν, ο Έρβελιν ώχριασεν.

«Έπιασε τό χέρι του κακούργου
και τό έκτύπησε...»

— Να πάρη όργή! εφώναζεν άμέσως·
αυτός δέν είνε ο Πλόκ! Είνε ο «Άλλος»,
ο άλλος Πλόκ! Τώρα έννοώ!...

Πραγματικώς, ήτο ένας τέλειος Σω-
σίας του αρχισυμμορίτου, ένας άνθρωπος
που του ώμοιάζε καταπληκτικώς. Έτσι
εξηγούντο όλα· πώς δηλαδή ήμπορούσαν
να βλέπουν τόν Πλόκ την ιδίαν ήμέραν,
την ιδίαν ώραν και εις δύο μέρη διάφορα.
«Έτσι και ο Έρβελιν εξήγησε τώρα τό
άναξήγητον, πώς δηλαδή εκείνην την νύ-
κτα, εις την ταβέρναν του μπαρμπα Λε-
ζάρ, ο Πλόκ ώμιλούσε χωρίς νάνοιγη, τό
στόμα, καπνίζων όλονέν την πίπαν του.
Προφανώς ο Έρβελιν ήκουσε να όμιλή
τόν αληθινόν Πλόκ, ένώ δέν έβλεπε παρά
τόν «Άλλον».

Υπήρχον λοιπόν δύο Πλόκ κ' έσοη-
θούντο αμοιβαίως διά να ξεγελούν την
Αστυνομίαν.

«Οι δύο σκύλοι εσήμεσαν φασιανούς...»

— Δέν είνε ο Πλόκ, ειπεν ο Έρβε-
λιν, γιατί τό δεξι χέρι του Πλόκ είνε
στιγματισμένον με μια μικρή πεταλούδα.

Και ή Αστυνομία, ή οποία είχαν άνα-
πνεύσει, έστέναζε...

15.—Εις την ζωήν και εις τόν θάνατον.

Από την ήμέραν που συνελήφθη ο
«Άλλος», — είχε περάση ένας μήνας, —
ή συμμορία του Πλόκ δέν ήκούσθη καθό-
λου. Φαίνεται, ότι ήσύχαζεν από φόβον.
Οι κυριώτεροι συμμορίται, ο Πλόκ, ο
Γατομήτης, ο Ααίλαψ, και ο Κατεργάρης,
κάπου είχαν κρυφθή και ήτο αδύνατον να
τούς ανακαλύθουν. «Όσον δια την Όχιάν,
τόν Μαχαϊράν και τόν Κόρακα, αυτοί έ-
ζούσαν από χθές δαπάναις του Κράτους.

Διότι είχαν συλληθρή από τούς αστυφύ-
λακας του Έρβελιν κατά πολύ περίεργον
τρόπον.

Μίαν νύκτα, μετά τά μεσάνυχτα, ο Έρ-
βελιν εξήρχετο από τό θέατρον, όπου επή-

γαινεν από τινων ήμερών, διά να έπι-
θλέπη ένα κλέπτην «εργαζόμενον» εις τά
θυλάκια των θεατών. Ο λωποδύτης αυτός
ήτο ένδεδυμένος ως κύριος και είχεν ένα
μεγάλον όνομα, τό όποϊον δέν ήτο βέβαια
ιδιόν του. Έλεγεν, ότι ήτο ακόλουθος
μιάς ξένης Πρεσβείας, όπου τώνοντι εφαι-
νετο συχνά. Ποίος ήτο πράγματι; Κα-
νείς δέν ήξευρεν ακριβώς και διά τούτο ή
αποστολή του Έρβελιν ήτο δυσχεροτάτη.
«Όπωσδήποτε, εκείνο τό βράδυ δέν έδι-
στασε να γραπώση τόν κύριον, διότι κα-
τώρθωσεν επιτηδείως να τού πιάση, τό
χέρι μέσα εις μίαν τσέπην.

Επέστρεφεν εις τό σπίτι του εύχαρι-
στημένος από την ήμέραν του, όταν εκεί,
εις την όδον Ματυρέν, είδεν εμπρός του,
αλλ' αρκετά μακριά, ένα εργατήν νάνοιγη
τό στόμιον μιάς υπονόμου.

Τυχαίως ή επίτηδες, κανένα φανάρι δέν
ήτο άναμμένον εις έκείνο τό μέρος.

(*Έπειτα συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον

*Εστάλη από τό Λιματομένο Είφος

		Α		
	ΡΑ	ΝΙ	ΡΩΦ	
ΔΕΛ	ΒΕ	ΞΑ	ΦΙΝ	ΚΙΣ
	ΚΙΑ	ΔΟ	ΚΗ	
		ΨΑ		

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβάι αυ-
ται, ώστε ναποτελεσθούν τά όνόματα εξ
πλοίων του Έλληνικού Στόλου.

β.) Γρίφος

*Εστάλη υπό τό Δοξασμένο 1912

«Όλικώς ή εξη ή ένα $\frac{\Sigma}{\text{O}}$ ναί ζ' ώά.

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεϊς

*Εστάλη υπό του «Ήθος του 1912

Mais les jours ne se suivent se
pas ressemblent.

Να συναρμολογηθούν αι λέξεις αυται
ώστε ναποτελεσθή έν γνωμικόν.

Δήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημά-
των του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται υπό
ένός μόνον δικαίεπου γραμματοσήμου.

Δύσεις του 43ου φύλλου

α.) Άθακούρ. Ηλίας, Ίερμιζας,
Μιχαήλ, Συμεών — β.) Τα μεγάλα εκ
των μικρών. (τά μεγάλα—έκτον μικρόν.)
—γ.) Le poëte, le feu et la fumée.

